

Trivium revue

OD ŽÁKŮ ZŠ DOBŘANY

PROSINEC 2008

Číslo 12
 12. prosinec 2008
 12. prosinec 2008
 12. prosinec 2008

VYBĚR Z OBSAHU

- Peklo, peklo, peklíčko
- Mikuláš
- Antre
- Projektové dny
- Z deníku Anny K.
- Co je to šikana
- Jak se u nás slaví Vánoce
- Původ Vánoc
- Vánoční stromeček
- Vtipy I. stupně

CO JE UVNITŘ.

Aktuality

Zábava

Náš koníček

Město

Hrány

Příběhy

Reportáže

Peklo, peklo, peklíčko

Filip Smola, 8. ročník

Mikulášská nadílka v první třídě

Co se to tady děje? Vypadá to tady jako by se tady prohnal tajfun. Lavice a židličky ve třídách jsou rozházené, mezi nimi se válí uhlí a na tabuli napsáno: „Těšte se!!!“

Bodejť by ne! Je 5. prosince a to u nás ve škole chodí čerti a Mikuláš s andílky. První hodinu se nic neděje, ale úderem druhé jsou všichni žáci nejposlušnější v republice. Začíná Mikuláš a za ním se honí čerti, kteří se už nemůžou dočkat, až jejich populace v pekle vzroste o polovinu.

Z toho ale pan ředitel není moc nadšený, protože mu to kazí jeho čtyřletou práci, zvýšit počet žáků nad 120. První stupeň se obejde bez

velkých únosů, ale jakmile se čerti objeví na druhém stupni, v pekle se není možné hnout. Dokonce topiči snižují výkon kotlů na polovic, aby se jim dětičky neupekly.

V pekle si trestanci můžou trest odpykat přebíráním hrachu a čočky či strouháním cibule a česneku na neurčitou dobu, nebo jim prostě pořádně vyčistí psu kartáčem.

Druhý den jako by nic a všichni žáci se chovají jako dny před 5. prosincem. Tak uvidíme, jak to tady bude letos, kolik žáků se dostane do pekla a kolik se jich vrátí.

Radčín výraz obličeje v pekle mluví za vše :-)

„Strouháme,
strouháme, cibuli
zpracováváme,
hříchů
odčiňujeme,
vid’ , Radko!“

Unavený čert Markéta - byla to ale šichta vpravdě pekelná :-)

„Marek
nabádá
ostatní hříšníky,
kteří již pekle
propadli,
ke vzpouře :-).
Ondrovi
se to
ale moc nezdá...“

Mikuláš

Olga Káralová, 7. ročník

Mikuláš byl v dávných dobách mnich z Patrasu, který měl rád lidi a staral se o ně. Toto se o něm praví v legendě:

Mikuláš byl mnich, který znal jednu chudou vdovu. Měla dvě dcery, které chtěla provdat do slušných bohatých rodin, aby se měly obě dobře. Protože byla moc chudá, nemohla si to dovolit, a proto se svěřila dobrosrdečnému Mikuláši. Když ji vyslechl, řekl si, že až bude vdova doma, půjde a hodí jí měsíc s penězi oknem do domu. Tak se rozhodl, a tak to i udělal.

Ráno krásné bylo, vdova spěchala k Mikuláši a děkovala mu za všechno

dobré, co pro lidi kdy udělal a byla velmi šťastná.

Od té doby se Mikulášovi říkalo sv. Mikuláš, a tak se zapsal i nám do dějin, které všichni známe.

A proto v dnešní době chodí s čertem a andělem za dětmi a dává jim dárky.

Anděl, jako patron hodných dětí, které si něco zaslouží.

A čert, jako patron zlobivých dětí, s ním chodí po zemi, a spolu rozdávají spravedlnost.

Antre

Vilém Přikryl, 10. ročník :-)

Mým novým působištěm se na další čtyři roky, jak pevně doufám, stala SOŠ v Kostelci nad Orlicí. Pro studium jsem zvolil maturitní obor Agropodnikání. Ledaskdo, sebe nevyjímaje, se mylně domnívá, že takzvaná "hnojárna" patří k těm nejméně náročným školám, kde úspěšně odmaturuje každý blb. V krátké době jsem se na vlastní kůži přesvědčil, že tomu tak zdaleka není. Tato škola klade na své žáky vysoké nároky. Troufám si říci, že je přinejmenším srovnatelná s ostatními typy vzdělávacích ústavů včetně těch, které jsou všeobecně považovány za prestižní. Kdybych to byl býval věděl, tak sem nechodím. Raději bych se přihlásil na učňák, tam si zájemců jinak považují a snaží si je udržet tučným stýpkem. Nemusel bych se teď šrotit a žebrot o kapesné. To je ale samé kdyby. Jednou jsem tady, a nezbývá, než

se s tím poprat.

Před začátkem školního roku jsem se nijak nestresoval a poctivě si užíval prázdnin až do finišu tzn. do 31.8. 00 hod. Tato skutečnost se později neblaze podepsala na prvním dnu mé školní docházky.

Poněkud společensky unaven pobíhal jsem spleťtým labyrintem chodeb obrovské neznámé budovy, doslova jako vyplašený bažant, marně hledajíc učebnu s nápisem I.A. Pár kroků za mnou chvátala sympatická blondýna, která jak se zdálo směřovala ke stejnému cíli. Byla to naše třídní. Sledován zraky všech svých spolužáků kvapně jsem obsadil místo v poslední lavici vedle jakéhosi hošíka, který se evidentně snažil vcucnout do zdi, tak jsme se vcucávali dva.

Mezitím, co jsem podřimoval, naše paní třídní pronášela takové ty úvodní řeči o tom, jak se máme chovat a co se od nás očekává. Myslím si, že její poznámky měly jediný účel: nahnat nám ještě větší

hrůzu z nového prostředí. Tak jsem ji raději neposlušoval a přál si, abychom už šli domů.

Plynuly dny a týdny, ze sympatické blondýny se, při vši úctě, vyvinul duševně nevyrovnaný klimakteriální diblík. Jako naschvál vyučuje fyziku a matematiku. Učivo, které vykládá, nikdo nechápe, a všichni se jí bojíme. Některé slabší povahy je schopná téměř zdeptat k slzám. Ale podívejme se na věc obráceně. Dokážete si představit, že by matematiku vyučovala mladá leπά děva, která má sexepílu na rozdávání? Absurdní! Takže je vlastně vše v pořádku. Učitelský sbor tvoří ještě další naši milí paní učitelé. Ti jsou ale, naštěstí, z úplně jiného soudku.

Pro tentokrát stačí. Redakční radu a všechny ostatní zdraví Vilka.

„Poněkud společensky unaven pobíhal jsem spleťtým labyrintem chodeb obrovské neznámé budovy, doslova jako vyplašený bažant, marně hledajíc učebnu s nápisem I.A.“

Projektové dny

Redakce, ZŠ Dobřany

Jak jistě víte, proběhly u nás ve škole 30.-31. 10. 08 projektové dny.

Celý druhý stupeň zorganizoval projekt **Škola v číslech aneb hledáme průměrného žáka.**

Cílem tohoto projektu bylo:

1. Poměřit se - tzn. změřit výšku všech žáků školy. Také jsme změřili pedagogický sbor a všechny zaměstnance školy.
2. Zvážit se - zvážili jsme všechny žáky a taktéž učitele a ostatní zaměstnance školy.
3. Hledali jsme průměr - odpovídá skutečnosti?
4. Zaokrouhlovali jsme, převáděli jsme jednotky, sčítali jsme, odčítali jsme, zkrátka, pohráli jsme si s čísly :-).
5. Všechny matematické výpočty jsme ověřovali na počítači v MS Excelu, vyráběli jsme tabulky.

A jak to všechno dopadlo? Zjistili jsme, že měříme dohromady na výšku (kdyby se jeden druhému postavil na hlavu :-)) 167,7 m! To znamená, že měříme téměř 4x více než věž dobrušské radnice a pařížské Eiffelově věži saháme o něco výš než do poloviny!

Všichni ve škole dohromady vážíme 5,2 tuny, vážíme tedy zhruba jako dospělý slon :-).

Zároveň jsme počítali různé matematické údaje u jednotlivých tříd - podívejte se na naše webové stránky www.trivium.cz, kde je pro Vás připravena prezentace, která shrnuje veškeré dění

Daniela ze šestky ručně sčítá, průměruje, zaokrouhluje.

při našich projektových dnech.

Naše závěrečné zjištění nás velmi potěšilo - jsme dobří matematici, zpracování dat nám nedělá potíže, umíme

pracovat s moderními počítačovými technologiemi, zažili jsme mnoho legrace, a hodně jsme se toho dozvěděli.

Honzo, měř přesně, Žaneto, pečlivě zapisuj!

„Zjistili jsme,
že měříme
dohromady
na výšku (kdyby se
jeden druhému
postavil na
hlavu :-))
167,7 m!
To znamená,
že měříme téměř
4x více než věž
dobrušské radnice
a pařížské Eiffelově
věži saháme o něco
výš než
do poloviny!“

Rokování finančníků v naší škole

Ing. Zdeňka Marková, učitelka

V rámci projektových dnů jsme si v 9. třídě zahráli na byznysmeny-finančníky, kteří žijí ve velkém světě investic. Šli jsme na věc s nejmodernější technikou, kterou mají bankéři obvykle k dispozici, aby si mohli všechny informace co nejpřehledněji zobrazit. Po krátkém úvodním briefingu

s projekcí základních ekonomických faktů na velké plátno nenásledovala kávačka, nýbrž precizní matematické výpočty.

Žáci, pardon, vlastně mladí investoři, se rozhodovali, zda je výhodnější nechat peníze doma v bezpečí slamníku nebo raději investovat v bance či koupit obraz. Statistice korun investovaných

na rok či dva létaly vzduchem, výnosy a úrokové míry přestaly být cizími pojmy.

Pokud budete potřebovat radu z oblasti financí, neváhejte se zeptat svého (našeho) devátáka :-)!

Na www.trivium.cz je přiložen materiál ve formě prezentace, který byl použit při našem projektovém dni.

„Žáci, pardon, vlastně mladí investoři, se rozhodovali, zda je výhodnější nechat peníze doma v bezpečí slamníku nebo raději investovat v bance či koupit obraz.“

Z deníku Anny K.

Michaela Čtvrtečková,
9. ročník

Pondělí

Dneska jsme ve škole se třídou domlouvali Dětský den pro I. stupeň. Jako devátáci máme pro ty mrňouse připravit soutěže. Vymyslela jsem skvělou zábavu, jenže třída s tím úkolem vůbec nesouhlasila, teda snad jen Pavel, ale ten se zajímá jen o ty své knížky, pořád jen čte a nic ho nezajímá,....a tak jsem nechala je, aby teda rozhodli oni. Nikdy jsme si moc nerozuměli, tak se přece nezblázním.

Úterý

Dneska se mě holky z prvního stupně vptávaly na Dětský den - co pro ně chystáme atd. Asi jsem jim to neměla všechno říkat...

Středa

Tento den mi nepřišel nijak zvláštní - asi proto, že se nic zvláštního nestalo. Hodiny nebyly zrovna zábavné. Hrůza.....

Čtvrtek

Ve třídě se mnou nikdo nemluví - všichni jsou na mě našťvaný. Prý jsem všechno zkazila a teď už nemá cenu dětský den chystat. Je to opravdu hrozný pocit přijít do třídy a teď vidět, jak po mně všichni přejíždí nenávisťně očima.

Sobota

??? Přišla mi esemeska: SES PITOMA, NENAVIDIME TE!!!

Prý sama nic pořádného nevymyslím a ostatních nápady vykecám.

Neděle

10:00 Asi to byla opravdu chyba, že jsem to vykecala. Ale co teď? Možná by stačila omluva, možná vymyslet něco nového, s čím budou souhlasit všichni.

13:25 Jdu na ICQ s tím, že se spolužákům omluvím a že bychom mohli zkusit teda vymyslet něco jiného..... Na internetu to už třída probírá pěkně dlouho. Z dalších sprostých zpráv jsem se dozvěděla, že se mnou jako třída skončili. Odmítají mít se mnou cokoli společného. Co jsem udělala tak hrozného? Ze vzteku jim odpovídám stejným tónem, jsou to všichni blbci!

Pondělí

6:00 Musím do školy - vůbec se mi ale nechce. Naprosto přesně vím, co si zase vyslechnu ...

15:15 Taky že jo, říkala jsem si, budu se od nich držet s odstupem, ale na nic. Přišly mi další dvě zprávy. Brrr.

Středa

Jakmile přijdu do třídy, už to zase poslouchám - nemám sílu jít takhle dál, asi odejdu ze školy.

Úterý

Nevydržela jsem to. Řekla jsem jim o tom odchodu ze školy. Jenomže to byla ta největší chyba, protože mí spolužáci, co mají pro všechno pochopení, se mě ještě vptávali, kdy teda konečně

odejdu? A už aby to bylo! Strašně jsme se pohádali, pořád do mne ryjí. I na internetu...

Středa

Bojím se do školy. Naším jsem řekla, že mi je špatně, tak jsem zůstala doma.

Pondělí

Do školy jdu s velkým odporem, ale už jsem nevěděla, co říct mámě, aby mne nechala doma. Hned jak mě viděli, už spustili: „Nespletla sis školu?“ Co tady prý chci, že už mne nechce nikdo vidět, že jsem blbá kráva (to bylo ještě to mírnější). Najednou se zvedl Pavel, odložil knížku a zařval: „Nestydíte se?“ Pak jim ještě něco povídal, už si to nepamatuji. Někteří s ním souhlasili, někdo si trval pořád na svém. Ale někdo se mě zastal!!!! Ten den si mne už nevsímali.

Středa

Od pondělka nepřišla žádná zpráva. Ve škole to sice není nic moc, ale aspoň mě nechají na pokoji...

PS: Bohužel život není pohádka a vůbec se s námi nemazlí. Takovéto příběhy nekončí pokaždé dobře...

„Z dalších sprostých zpráv jsem se dozvěděla, že se mnou jako třída skončili. Odmítají mít se mnou cokoli společného. Co jsem udělala tak hrozného? Ze vzteku jim odpovídám stejným tónem, jsou to všichni blbci!“

Co je to šikana

Štěpánka Rufferová, 9. ročník

Šikana – to je nemoc, nemoc toho, kdo šikanuje. Většina projevů šikany naplňuje skutkovou podstatu trestných činů.

Při posuzování toho, co je a co není šikana, musíme mít na zřeteli především to, jak uvedené projevy působí na toho, komu jsou určeny, tedy na oběť šikany. Důležitým znakem šikany je nepochopitelnost mezi agresorem a obětí. U šikany je typickým znakem samoučelnost převahy agresora nad obětí. To odlišuje šikany od běžných „chlapeckých šarvátek“ mezi spolužáky. K tomu, abychom mohli hovořit o šikaně, musí existovat agresor, oběť a prostředí, ve kterém se šikana uskutečňuje.

Šikanování je velice závažný, společensky nebezpečný jev, ohrožující oběť fyzicky, ale zejména psychicky. To jsou důvody, proč nesmíme šikany přehlížet nebo zlehčovat.

Šikanování je nutno chápat jako poruchu vztahů. Šikana se nikdy neděje ve „vzduchoprázdnu“. Šikana vzniká tam, kde existují ve skupině, ve třídě, nezdravé vztahy, kde je silná diferenciací na silné a slabé. Problém šikany tedy nelze léčit jako problém vztahu mezi agresorem a obětí, aniž bychom léčili celou skupinu. To je jedna z nejčastějších chyb, ke které při řešení problému šikany dochází.

Pět stupňů šikany

Dr. Michal Kolář člení vývoj šikany ve skupině, či ve třídě, do možných pěti stupňů.

První stupeň

Jedná se o etapu vzniku počátků šikany. Stačí, aby se ve třídě objevily méně oblíbené děti, „obětí beránci“, „černé ovce“, outsideri. Takové děti se okamžitě

dostanou na chvost skupiny a začnou zakoušet první, sice mírné, převážně psychické formy násilí. Jsou to různé legrácky, intriky, pomluvy. Ostatní se s ním nebaví, odstrkují jej, povyšují se nad ním, baví se na jeho účet. Takové dítě začíná přijímat roli utlačovaného, odstrkovaného, nedokáže se účinně bránit. Tento první stupeň je velice těžko pozorovatelný.

Druhý stupeň

Je charakteristický tím, že psychický nátlak přerůstá ve fyzickou agresi, přitvrzuje se manipulace s obětí. Agresor v této etapě vstřebává zážitek jak chutná moc, jaké uspokojení mu přináší to, když bije, týrá, ponižuje. Nereaguje-li v tomto stádiu pozitivní jádro skupiny, třídy, neexistují-li kamarádké vztahy, záporný vztah k násilí, pozitivní morální vlastnosti, pak dochází k prolomení posledních morálních zábran a šikana se rozjíždí ve větším rozsahu.

Třetí stupeň

Je prakticky rozhodující. Existuje stále možnost vzniku silné pozitivní skupiny, která by oslabila vliv tvořícího se „úderného jádra“. Pokud tato silná pozitivní skupina nezasáhne, pak tažení tyranů přechází do dalších fází. K agresorům se přidávají další jednotlivci. Cílem tohoto „úderného jádra“ budou stále ti nejslabší, ti nejnižší postavení.

Čtvrtý stupeň

Šikana se rozjíždí v plném rozsahu. Působení agresorů je tak silné, že jejich normy přejímá celá skupina.

Kláse odpor v této fázi se již nedá. I mírní a ukáznění žáci se začínají chovat krutě, aktivně se zúčastňují týrání spolužáka. I oni prožívají pocit uspokojení z ponižení, bolesti a útrap toho druhého, slabšího. Dělají to proto, aby oni sami se nestali tím týraným. Vliv pedagogů na chování takové skupiny – třídy je minimální, případně zprostředkovaný přes „vůdce“, „kinga“.

Pátý stupeň

Zpravidla se na základní škole nestačí vytvořit, je to spíše záležitost věznic, výchovných ústavů, případně středních škol. Jeho charakteristickým znakem je to, že agresori jsou chápáni a uznáváni jako „vůdci“, „kingové“, „nadlídi“, „otrokáři“, „velkoknížata“, „ministři“ apod. Oběti jsou vnímány jako „podlídi“, „poddani“, „nevolníci“, „otroci“. Vůdce tyranů zaujímá vedoucí místo, rozhoduje o všem, co se ve skupině děje. Nejhorší je – jestliže je tímto vůdcem žák s výborným prospěchem, ochotně pomáhající pedagogovi, žák mající podporu třídního učitele, protože „on přece všechno spolehlivě zařídí“. Oběť v tomto stadiu utíká do nemoci, má mnoho absencí, často i neomluvených, vyhýbá se škole a v nejhorším případě končí psychickým zhroucením nebo pokusem o sebevraždu.

„Agresor v této etapě vstřebává zážitek jak chutná moc, jaké uspokojení mu přináší to, když bije, týrá, ponižuje. Nereaguje-li v tomto stádiu pozitivní jádro skupiny, třídy, neexistují-li kamarádké vztahy, záporný vztah k násilí, pozitivní morální vlastnosti, pak dochází k prolomení posledních morálních zábran a šikana se rozjíždí ve větším rozsahu.“

Jak se u nás slaví Vánoce

**Nikola
Čtvrtečková,
8. ročník**

U nás se slaví Vánoce asi takhle: 23.12. o půlnoci - to už je vlastně Štědrý den ustrojíme stromeček pro mojí pětiletou sestru.

Ta, když se ráno probudí, je celá ze stromečku nadšená. Potom jdeme všichni otloukat stromečky vařečkou a u toho zpíváme:

Stromečku vstávej ovoce dávej, umyj se, ustroj se, je Štědrý den!!!!

Z toho mám radost i já! Doma se dělá zatím bramborový salát, a ten dělá babička, protože ona umí nejlepší. Cukroví je napečené a kapřík se na večeři už připravuje. My jsme zatím na kopci a děláme si zábavu sáňkováním. Když nastane 12. hodina, jdeme na oběd!

Správně by se nemělo jíst na Štědrý den vůbec, aby se ukázalo zlaté prasátko, ale já to nikdy nevydržím!

Po obědě posloucháme vánoční koledy a hrajeme hry. Také jezdíme k příbuzným. Odtamtud přijedeme kolem 18 až 19 hodiny. No a jde se na več! Mladší sestra je nedočkavá.

No, ale abych se přiznala, já se taky těším, ale ne na to, až přijde Ježíšek, ale spíš na to, až se sejde celá rodina u stolu. Všude je zmatek! Mamka neví, kam dřív skočit! Kapr se smaží a stůl se připravuje.

Vánoční stromeček svítí a také svítí svíčky.

Na Štědrý den také zapalujeme takovou smradlavou tyčku. Z ní jde takový kouř. Ona není zase tak smradlavá, například babičce smrdí a mně voní. No a pak večeříme. Nikdo samozřejmě neodchází od stolu, čeká se, až všichni dojeďí, a potom se jdeme kouknout k babičce pod stromeček, a tam je plno dárků!!! Je to super, asi každý má z toho radost! Tak asi takhle nějak se u nás slaví Vánoce.

„Na Štědrý den také zapalujeme takovou smradlavou tyčku. Z ní jde takový kouř. Ona není zase tak smradlavá, například babičce smrdí a mně voní.“

Původ Vánoc

Jakub Andrš, 7. ročník

Vánoce pocházejí až z dob pohanských, i když dnes už to málokdo tuší a všeobecně se říká, že Vánoce vznikly jako oslava narození Ježíše Krista. Přitom úplně první vánoční svátky byly zcela jiného rázu.

Pohané věřili, že jejich bůh Slunce se každý rok opětovně rodí (v době slunovratu) a zpozorovali, že právě po noci z 24. na 25. stoupá každý den výš a výš. Proto jej oslavovali bděním a přísným půstem a vykonávali různé obřady na počest boha Slunce, které měly zajistit bohatou úrodu. Dokládají to dodnes užívaná pořekadla o prodlužujícím se dni jako například: "Na Boží narození o kuří poskočení", "Na Nový rok o slepíci krok", "Na Tři krále o tři kroky dále" nebo třeba "Na Hromnice o hodinu více".

Z pohanských dob pochází také mnoho zvyků, například schovávání šupiny z kapra, kladení mincí pod talíře, rozkrajování

jablek, pouštění skořápek se svíčkou, chození na půlnoční mši a na jesličky.

Pohanské obřady postupně vytlačily ty dnešní Vánoce - církevní. Datují se na 25. prosince, dějiny ovšem o přesném datu nepodávají žádnou zprávu a ani pisatelé Bible nezaznamenali přesné datum Kristova narození. Jediná zmínka je v evangeliu podle Lukáše, který zaznamenává, že se tak stalo v době prvního sčítání lidu v římské říši, které nařídil císař Augustus. Na základě císařského výnosu se odebral Josef z města Nazareta do judského Betléma, aby se tu zaregistroval společně s Marií, která v té době čekala dítě. O dalším průběhu se Lukáš zmiňuje následovně: "A stalo se, když tam byli, že se jí naplnily dny, kdy měla porodit. I porodila Syna svého prvorozeného, zavinula jej do plenek a položila do jeslí..." Nakonec bylo datum stanoveno na 25. prosince biskupem Telesforem, ale nikdo ve skutečnosti neví, kdy se nám Ježíšek narodil.

A na závěr ještě něco málo o pravděpodobném vzniku slova Vánoce

První výklad je spíše lidového rázu a není podložen žádným etymologickým důkazem: Tvrdí, že se návrat Slunce oslavoval celých dvanáct dní a dvanáct nocí. Každý den tak symbolizoval jeden měsíc v roce, kterých je také dvanáct. Den pomyslného příchodu jara - 4. den symbolizující duben, s označením "čtvrtý" se údajně později zkomolil na "štědrý" - ten den se oslavovalo zvláště bujaře. Celému tomuto období se říkalo "o dvanácti nocích", později "o dvánocích" až z toho zbylo "o Vánocích".

Druhý výklad je pravděpodobnější: Podle jazykovědců pochází z němčiny. Jeho původní název byl "svatá noc". Staré německé slovo Weihnachten si naši předkové počestili zajímavým způsobem: první část (vá-) převzali ze změny a druhou počestili (weihen = zasvětit, nachten = stmívat se, Nacht = noc).

„Z pohanských dob pochází také mnoho zvyků, například schovávání šupiny z kapra, kladení mincí pod talíře, rozkrajování jablek.“

Vánoční stromeček

Ondřej Suchánek, 7. ročník

K Vánocům se pojí také vánoční stromeček. Jak se k Vánocům přidružil? Stejně jako Vánoce mají původ v pohanství, má v něm své kořeny i tento strom. Všichni pohané starověku spojovali kult Slunce (tj. Bálův kult) s kultem matky, tj. Astarty nebo Ašery a s rituálním kultem stále zelených stromů - evergrínů. V době oslav „svatých nocí“ (zasvěcených slunečnímu božství) pořádali pohané veselice u stále zelených stromů. Na ně věšeli ozdoby, ovoce, pamlsky a světla. Nejprve

ve volné přírodě, později doma, protože to bylo pohodlnější.

Jedle, nebo dříve v Orientě cypřiš, jakož i terebint, byly jako stále zelené stromy života zasvěceny královně nebes Astartě. V předmluvě Elberfeldské Bible se dočteme: „Ašera byla kmen stromu bez kořene, avšak s pozůstalými větvemi, který se stavěl obyčejně po obou stranách Bálova oltáře.“

V mnoha domech se strojí vánoční stromek... Je to německý obyčej. Germáni totiž ve svých „svatých nocích“ stavěli před svými domy jedle

a k počtě boha Slunce na ně umísťovali světla. Církev dala tomuto pohanskému obyčejí křesťanský význam.

Strom, resp. dřevo stromu je obsáhlým symbolem. V jeslích ze dřeva se narodil Kristus, na kříži ze dřeva zemřel...

**Časopis Trivium revue
vydává Základní škola
Trivium Plus o.p.s. Dobřany**

Adresa:

Dobřany 2

518 01 Dobruška

Web: www.trivium.cz

E-mail: trivium@trivium.cz

**Obsah tohoto časopisu
je připravován žáky školy
a neprochází redakční
úpravou. Názory autorů
jednotlivých článků nemusí
vyjadřovat názory školy.**

Případný výtěžek z produkce tohoto
časopisu je věnován na školní aktivity.

Vtipy z 1. stupně

Jídlo: Pán jde do restaurace a objedná si maso s bramborami. Číšník přinese talíř, ale pán nejí. A číšník se ptá: „Proč nejíte?“ A pán: „Protože to pálí!“ „Proč nefoukáte?“, ptá se číšník. „Aby mi to jídlo neuletělo“, říká pán.

„Pepíčku“, ptá se paní učitelka, „když od tety dostaneš 10 Kč a od strejdy také 10 Kč, kolik budeš mít celkem?“ „Deset“, odpoví Pepíček. „Ale proč?“, nechápe paní učitelka. A Pepíček povídá: „Strejda je lakomej, on by mi nic nedal.“

Jde Karkulka lesem a potká vlka. „Ahoj vlku!“, pozdraví Karkulka. A vlk: „Čau trdlo!“ „Já nejsem žádný trdlo“, brání se Karkulka. „A kde máš košíček?“, ptá se vlk. A Karkulka: „Jé, já jsem ale trdlo, já jsem ho zapoměla doma!“

Ptá se paní učitelka: „Honzíku, co jsi dostal k vánocům?“ „Dostal jsem autodráhu a od tatínka pohlavek, protože jsem mu ji nechtěl půjčit.“

Jede had na kole a potká kosa. „Hele hade, jak to, že jedeš na kole, když nemáš nohy?“, ptá se kos. „A jóóó“, řekne had a spadne.

Víte, proč mají policajti na autě zahrádku? Aby mohli sázet pokuty!
A proč vozí ve služebním autě motorovou pilu? Aby mohli řezat zatáčky!

Změny v naší třídě

Žaneta Kárníková, 7. ročník

Tak, v naší třídě se toho od loňského roku změnilo spoustu.

Tak například nám zabavili počítač a to až do konce listopadu!!!!!!
A můžu vám říct, že se nám to vůbec nelíbí, ale co zmůžeme proti vrchnímu veliteli našeho ústavu. Zabavili nám ho z důvodu poklesu našich známek, drzosti vůči učitelům a všeobecnému flinku - jak říká paní učitelka Marková.

Dále máme ve třídě klavír, u kterého se nám úspěšně podařilo zlomit jednu a nalomit druhou nohu u stoličky, načež jí musel náš spolužák Ondra doma sklížit.

Nadále jsme nespokojeni s kantory, ale to snad pomalu každý ☺. To mi připomíná, že máme novou paní učitelku na matematiku, Mgr. Hanu Kárníkovou. V jistých mezích jsme s ní spokojeni ☺. Na začátku letošního roku jsme od pana

ředitele obdrželi nového spolužáka na hraní. Jmenuje se Emil Hradecký, a už od září mě pěkně štve. V poslední době se to však srovnává a už s ním vydržím i v jedné místnosti.

Začíná s námi - podle paní učitelky Markové - mlátit puberta. Nadále se zvyšuje drzost k učitelům a tím pádem i nové hlášky jako např.: „Nebo co, utopíš mě v slzách?!“ či ještě oblíbenější „Čau bobře, pozdravuj na hrázi!!!!“ Nic víc Vám k nám raději neřeknu, poněvadž by to hraničilo s porušením školního řádu ☺☺☺.

